

Rep. Nr. 22/12

*

AR. NA-053bis-11

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
dd. 24 juli 2012

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Leidend ambtenaar van
1 maart 2011.

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Mevrouw A..., verpleegkundige, wonend te XXXX,

Eiseres, die persoonlijk verschijnt en wordt bijgestaan door Mr. B... loco Mr. C..., advocaat, met kantoor te XXXX, waar woonstkeuze werd gedaan.

Tegen : De LEIDEND AMBTENAAR van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, orgaan van actief bestuur, met kantoor te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Verweerder, voor wie zijn verschenen, dokter D..., geneesheer-inspecteur, en de heer E..., attaché, ambtenaren bij verweerder.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 25 mei 2012 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

1 RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van verweerder,
- de bestreden beslissing van verweerder van 3 februari 2011, ter kennis gebracht aan eiseres bij aangetekend schrijven van 1 maart 2011;
- het verzoekschrift tot beroep van 28 maart 2011 ;
- de conclusie van verweerder van 23 juni 2011 ;
- de conclusie van eiseres van 15 september 2011 ;
- de conclusie van verweerder van 10 oktober 2011 ;
- de oproepingsbrieven van 26 maart 2012.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 25 mei 2012 :

- Mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van eiseres;
- Dhr. E... en Dr. D...in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van

verweerder;
- Eiseres in haar toelichting.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen.

*
* . *

2 VOORWERP VAN HET GESCHIL

Er werd een onderzoek ingesteld naar de realiteit en conformiteit van de prestaties die door eiseres werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Naar aanleiding hiervan werd vastgesteld dat eiseres heeft toegelaten dat er in de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober 2008 (data van ontvangst bij de verzekeringsinstelling) verstrekkingen op haar naam werden aangerekend, waarbij de volgende inbreuken op de wetgeving betreffende de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering zouden zijn vastgesteld :

Tenlastelegging 1 :

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten betreffende de nomenclatuurnummers 425294 of 425692 (forfait B) daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8, § 1, 1° II en 2° II van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (fysieke afhankelijkheidstoestand), inbreuk op artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde wet.

Aldus zouden in de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober bij 1 verzekerde 56 verstrekkingen ten onrechte aangerekend zijn voor een bedrag van 905,52 EUR (na toepassing van de verschilregel - bij het berekenen van de verschilregel werd er rekening mee gehouden dat patiënte F... dagelijks een insuline-inspuiting en wondzorg heeft gekregen).

Tenlastelegging 2 :

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten betreffende nomenclatuurnummers 425294 of 425692 (forfait B) daar waar niet voldaan is aan artikel 8, § 1 van de nomenclatuur, inbreuk op artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde wet.

Aldus zouden in de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober 2008 bij 1 verzekerde 44 verstrekkingen ten onrechte zijn aangerekend voor een bedrag van 1.010,97 EUR (na toepassing van de verschilregel).

Verweerder oordeelde dat de tenlasteleggingen bewezen zijn en veroordeelde eiseres:

- tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, hetzij 1.212,02 EUR;
- tot de betaling van een administratieve geldboete van 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, hetzij 606,01 EUR, waarvan 303 EUR (25%) effectief werd opgelegd en 303 EUR (25%) met uitstel gedurende 3 jaar.

Het is tegen deze administratieve beslissing dat eiseres beroep heeft aangetekend bij de Kamer van eerste aanleg.

De vordering van eiseres strekt ertoe:

In hoofdorde:

De beslissing van verweerder te vernietigen, minstens te hervormen en vervolgens te zeggen voor recht dat eiseres niet tot enige terugbetaling, noch administratieve geldboete gehouden is, minstens vooraleer te oordelen de noodzakelijke personen, zoals de kinderen, de huisarts, mevrouw G..., dr. H... en hoofdverpleegkundige I... hieromtrent te horen;

In ondergeschikte orde:

De hiernavolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt het artikel 122, § 2 van de gezondheidswet van 13 december 2006 houdende oprichting van de Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep bij de DGEC en de 2 wetten van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen, de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 14 BUPO, en het algemene beginsel van onpartijdigheid en onafhankelijkheid, in zoverre zij:

aan één en hetzelfde orgaan, namelijk het RIZIV, de bevoegdheid verleent om onderzoeken en vervolgingen in te stellen ten aanzien van de zorgverstrekkers, de procedure te voeren en hen tot slot te berechten, In die zin dat de zorgverstrekkers en dit in tegenstelling tot de gewone burger aldus berecht worden door personen die allen afhankelijk zijn van hetzelfde overkoepelend orgaan, zijnde het RIZIV en het RIZIV als rechter en partij in hetzelfde geding de toets van onafhankelijkheid en onpartijdigheid niet kan doorstaan, noch de schijn van onafhankelijkheid en onpartijdigheid kan waarborgen, EN

aan de zorgverstrekkers hierdoor geen mogelijkheid wordt geboden om hun zaak ten gronde door objectieve en onafhankelijke instanties te laten beoordelen, te meer de Raad van State, zich niet kan uitspreken over de grond van de zaak.

Aldus wordt de indruk gewekt dat het RIZIV steeds vrij spel heeft bij de beoordeling van de grond van de zaak en systematisch onweerlegbare stukken naast zich neerlegt teneinde toch tot een veroordeling te kunnen

overgaan, aangezien de bevindingen en vaststellingen van de collega's door de bovenhandse organen systematisch worden bevestigd zonder enige motivering ter zake. Het leidt geen twijfel dat zorgverstrekkers, net als elke andere burger recht hebben op toegang tot de rechter en dat deze rechter moet een behoorlijke – onafhankelijk, onpartijdige... - rechter is die een behoorlijke – openbare, contradictoire, diligente... - procedure waarborgt en op behoorlijke wijze – openbaar, gemotiveerd... - uitspraak doet.” (sic)

Verweerder vordert het beroep van eiseres ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de aangevochten administratieve beslissing integraal te bevestigen.

Eiseres heeft inmiddels het bedrag van 1.515,03 EUR betaald.

*
* *

3 BEOORDELING

3.1 Ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder heeft de bestreden beslissing aan eiseres ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 1 maart 2011.

Het beroep van eiseres werd ontvangen ter griffie op 28 maart 2011.

Het beroep werd regelmatig ingesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 156 § 3 van de gecoördineerde wet.

Het beroep van eiseres is derhalve ontvankelijk.

3.2 Gegrondheid van het beroep

De Kamer van eerste aanleg zal eerst de voorafgaande opmerkingen van eiseres bespreken, alsook ingaan op de eventuele schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Vervolgens zullen de eigenlijke tenlasteleggingen worden besproken alsook de daaruit volgende sancties (terugvordering en administratieve geldboete).

3.2.1 Voorafgaande opmerkingen – oorzaak van het onderzoek

Eiseres stelt dat tijdens het onderzoek vijf verzekerden/patiënten van haar en de BVBA G... werden gehoord, doch dat enkel de vaststellingen ten aanzien van patiënte F... werden weerhouden.

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat uit het feit dat enkel de gegevens worden meegedeeld van de patiënte van wie de opgestelde Katz-schalen het voorwerp van de betwisting uitmaken, geenszins kan worden afgeleid dat het onderzoek van verweerder niet objectief zou zijn

uitgevoerd.

Door de vermelding hiervan in de synthesesnota kan net worden vastgesteld dat eiseres de overgrote meerderheid van haar patiënten wel correct heeft ingeschaald. Op basis hiervan kan enkel worden vastgesteld dat tijdens het onderzoek van verweerder wel degelijk de nodige objectiviteit aan de dag werd gelegd.

Eiseres stelt dat het verhoor van patiënte F... indruiste tegen alle vermeende verhoorregels aangezien dit verhoor plaatsvond in aanwezigheid van hoofdverpleegkundige I... welke allerminst als een onafhankelijke partij kan worden beschouwd, terwijl geweigerd werd dat dr. J... als vriend van mevrouw G... aanwezig mocht zijn bij het verhoor.

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat op de inhoud van dit "incident" niet verder dient te worden ingegaan aangezien de Kamer voor de beoordeling van voorliggend geschil geen rekening zal houden met de inhoud van de verklaring van patiënte F... (*cf. infra* punt 3.2.6).

3.2.2 Voorafgaande opmerkingen – objectiviteit van het onderzoek

Eiseres stelt dat het onderzoek van verweerder niet objectief is gevoerd.

De verhoorde personen/patiënten zouden zijn geïntimideerd door het verhoor. Uit de verklaring van de dochter van patiënte F... zou blijken dat haar moeder overstuur zou zijn geweest na het verhoor. Enkel de antwoorden van de ondervraagde personen zouden zijn genoteerd en niet de wijze van vraagstelling. De interviews zouden tendentiekus zijn en gelet op de korte duur ervan (amper 40 minuten) zou er slechts zeer oppervlakkig zijn gecontroleerd.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat er naar aanleiding van de verhoren van de verzekerde patiënten geen bijzondere omstandigheden werden genoteerd. De verhoorde patiënten hebben hun verklaring ook ondertekend. Uit niets blijkt dat de verhoren niet correct zouden zijn afgenomen.

Eiseres stelt verder dat de zorgverstrekkers op een zeer agressieve en zelfs beledigende manier zouden zijn verhoord. Eiseres zou zijn bang gemaakt en men zou geweigerd hebben haar een kopie van haar verhoor te overhandigen omdat zij weigerde te tekenen voor ontvangst.

Uit de stukken van het dossier blijkt geenszins dat eiseres op een agressieve of een beledigende manier zou zijn verhoord. Een kopie van haar verhoor werd haar bij aangetekend schrijven van 24 november 2009 opgestuurd.

De Kamer van eerste aanleg is derhalve van oordeel dat het onderzoek van verweerder, zowel ten aanzien van de verhoorde verzekerde patiënten als ten aanzien van eiseres correct is verlopen.

Eiseres stelt tenslotte dat er bij het opstellen van de synthesesnota geen rekening zou zijn gehouden met haar opmerkingen en schriftelijk verweer bij de gevalsbespreking.

De Kamer van eerste aanleg neemt akte van de door eiseres neergelegde stukken waarin opmerkingen werden gemaakt bij de gevalsbespreking. Met deze stukken zal hierna rekening worden gehouden bij de concrete beoordeling van de tenlasteleggingen.

3.2.3 Schending beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de materiële motiveringsplicht

Eiseres stelt dat het niet mogelijk is om uit beslissing van verweerder af te leiden waarom zij werd veroordeeld.

De Kamer van eerste aanleg is echter van oordeel dat dit standpunt van eiseres niet kan worden bijgetreden.

De bestreden beslissing werd genomen door de "Leidend ambtenaar", een orgaan van actief bestuur.

De plicht tot motivering van een bestuurshandeling valt niet gelijk te stellen met de plicht tot motivering van jurisdictionele beslissingen. Het volstaat dat de determinerende motieven voor de beslissing worden aangeduid. De argumenten van eiseres dienen daarom niet één voor één te worden behandeld (OPDEBEECK, I., en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, 1999, nr. 198, blz. 158-160).

De motivering moet echter wel afdoende zijn en de betrokkene in staat stellen om te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische overwegingen de beslissing is genomen (art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

In casu kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing volgende gegevens vermeldt:

- de uitgesproken sancties (terugvorderingen en administratieve geldboetes) en de wettelijke grondslag ervan;
- de feiten waarop de sancties betrekking hebben;
- een opsomming van en een antwoord op de door eiseres opgeworpen verweermiddelen bij brief van 6 oktober 2010;
- het feit dat verweerder van deze verweermiddelen kennis nam en besliste dat deze geen afbreuk doen aan de feiten die bewezen zijn.

In de bestreden beslissing treedt verweerder het standpunt bij zoals verwoord in de synthesesnota. Door deze verwijzing naar het gemotiveerde standpunt werd geantwoord op het verweer van eiseres.

Bijgevolg zijn in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die eraan ten grondslag liggen, zoals vereist in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.4 Schending beginselen van behoorlijk bestuur: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel met betrekking tot het administratiefrechtelijk vooronderzoek

Eiseres stelt dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel daar het administratiefrechtelijk vooronderzoek niet voldoet aan de procedurele aspecten van de vereiste bestuurlijke zorgvuldigheid. Meer bepaald, zou niet zijn ingegaan op de

uitdrukkelijke wens van eiseres om aanvullende onderzoeksdaden te stellen nadat zou zijn vastgesteld dat de verklaringen van patiënte F... niet als geloofwaardig konden worden beschouwd.

Verweerder kan echter soeverein beslissen over het al dan niet bevelen van bijkomende onderzoeksdaden. Indien hij zich voldoende ingelicht achtte om zijn beslissing te nemen, hoefde hij niet in te gaan op de vraag van eiseres.

De Kamer van eerste aanleg zal bij de concrete beoordeling van de tenlasteleggingen rekening houden met de door eiseres neergelegde stukken en opgeworpen opmerkingen.

3.2.5 Schending beginselen van behoorlijk bestuur: schending van het vertrouwensbeginsel

Eiseres stelt dat zij voor wat betreft de inschaling van verzekerde patiënten de volledige procedure heeft gevolgd zoals omschreven in artikel 8 §7 van de nomenclatuur. Zij stelt vast dat hiertegen geen verzet kwam vanwege de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling van de patiënten. Door de afwezigheid van verzet tegen de evaluatieschalen zou de adviserend geneesheer in hoofde van eiseres gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt als zouden de opgegeven evaluatieschalen in overeenstemming met de toepasselijke bepalingen van de nomenclatuur zijn opgemaakt.

Echter, uit het feit dat de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling van mevrouw F... geen opmerkingen heeft gemaakt bij de door eiseres opgestelde Katz-schalen, kan niet worden afgeleid dat de door eiseres gedane inschaling als correct diende te worden beschouwd.

Dat adviserende geneesheren van de verzekeringsinstellingen eventueel hun akkoord zouden hebben gegeven voor het aanrekenen van de geattesteerde verstrekkingen, doet geen afbreuk aan de bevoegdheden van verweerder.

De geneesheren-directeurs hebben, overeenkomstig artikel 147, lid 1 van de gecoördineerde wet, immers net de opdracht de uitvoering van de aan de adviserend geneesheren opgedragen taken te controleren.

Daarnaast heeft verweerder de bevoegdheid om, overeenkomstig artikel 139, 3° van de gecoördineerde wet, de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit.

Bijgevolg blijft verweerder bevoegd om een onderzoek in te stellen naar de realiteit en de conformiteit van de prestaties van de zorgverlener, zelfs al heeft de adviserend geneesheer van een verzekeringsinstelling zich niet verzet tegen een verzekeringstegemoetkoming (R.v.St., 30 september 2010, arrest nr. 207.751, www.raadvstconsetat.be).

Uit de afwezigheid van opmerkingen vanwege de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling van de betreffende patiënte, kan eiseres

aldus niet geldig afleiden dat het rechtszekerheidsbeginsel of de leer van de gewekte verwachtingen zou zijn geschonden.

3.2.5 Schending beginselen van behoorlijk bestuur: schending van algemeen rechtsbeginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid

Eiseres stelt dat de geneesheren-inspecteurs/verpleegkundige-controleurs en de Leidend ambtenaar allen aangesteld zijn van het RIZIV. Bijgevolg zou de beslissing door deze laatste niet onafhankelijk en/of onpartijdig kunnen worden genomen.

Verweerder stelt evenwel geheel terecht dat de beweerde schending van het onafhankelijkheidsbeginsel en/of onpartijdigheidsbeginsel niet pertinent is vermits deze beginselen zich richten tot de rechterlijke macht. Alsdusdanig zijn deze beginselen niet van toepassing op beslissingen van de administratie die deel uitmaken van de uitvoerende macht (COOLSAET, A. "Het onpartijdigheidsbeginsel", in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur* (Administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks: nr. 1), Die Keure, 2006, 288-290).

Daarenboven wordt het eventuele gebrek aan onafhankelijkheid of onpartijdigheid in hoofde van verweerder teniet gedaan doordat er een beroep tegen deze beslissing openstaat bij een rechtsinstantie (de Kamer van eerste aanleg) die wel voldoet aan de vereisten van onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

Hoewel de Kamer van eerste aanleg werd ingesteld *bij* de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, voorziet de gecoördineerde wet zelf in de nodige garanties inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid door in artikel 145 § 2 expliciet te voorzien dat het mandaat van de werkende en plaatsvervangende leden in deze Kamer onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle.

Er bestaat derhalve een functionele scheiding tussen enerzijds het onderzoeksorgaan van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle en anderzijds het administratief rechtscollege (de Kamer van eerste aanleg) dat de hem voorgelegde betwisting beoordeelt.

De Kamer van eerste aanleg is samengesteld uit een voorzitter-magistraat, twee stemgerechtigde leden, artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en twee stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisaties van de verpleegkundigen.

De Kamer van eerste aanleg is het RIZIV geen enkele verantwoording voor haar beslissingen verschuldigd.

Bovendien is de omstandigheid dat de zittingen van de Kamer van eerste aanleg plaatsvinden in de gebouwen van het RIZIV niet van aard dat de onafhankelijkheid van de Kamer van eerste aanleg in het gedrang wordt gebracht (cfr. R.v.St., 29 juni 2004, nr. 133.338, www.raadvstconsetat.be).

Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat het opgeworpen middel dient te worden verworpen als zou er *in casu* geen onafhankelijke rechtsbedeling mogelijk zijn.

Artikel 26 §2 van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt dat indien een prejudiciële vraag wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe niet gehouden wanneer de wet, een regel of een artikel bedoeld in §1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet nopens de hiërarchie van de rechtsbronnen en de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Leidend ambtenaar beroep aan te tekenen bij een onafhankelijk rechtscollege, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat de door eiseres ingeroepen wetsbepalingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet gelezen in samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14 BUPO niet schenden.

De Kamer van eerste aanleg is tevens van oordeel dat het antwoord op de door eiseres gesuggereerde prejudiciële vragen niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen over voorliggend geschil. Bijgevolg dienen de gesuggereerde prejudiciële vragen niet voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof, alvorens kan worden overgegaan tot de beoordeling van het geschil ten gronde.

3.2.6 Beoordeling ten gronde – terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen tenlastelegging 1 (overscoring van de KATZ-schalen)

De eerste tenlastelegging heeft betrekking op de inschaling van patiënte F... in de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober 2008.

Eiseres rekende voor deze patiënte dagelijks een forfait B aan. Meer bepaald gaf eiseres aan patiënte F... volgende scores: wassen: 4, aankleden: 4, verplaatsen: 3, toiletbezoek: 3, incontinentie: 3 en eten: 1.

Na onderzoek door de verpleegkundige-controleurs was verweerder van oordeel dat voor deze patiënte in de voormelde periode slechts een forfait A kon worden aangerekend.

Verweerder kwam tot deze bevindingen op basis van de verklaringen van patiënte F... zelf, van haar huisarts, dr. K..., van mevrouw G..., verantwoordelijke van de NV G... voor de welke eiseres op zelfstandige basis werkte en een verklaring van eiseres zelf.

De Kamer van eerste aanleg is evenwel van oordeel dat met de verklaring van patiënte F... van 18 augustus 2009 geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van voorliggend geschil aangezien op basis van de door eiseres neergelegde stukken blijkt dat deze dame op dat ogenblik reeds dementerend was.

De huisarts van deze patiënte, dr. K..., heeft daarentegen op 16 oktober 2010 zeer duidelijke verklaringen afgelegd. Daarbij heeft hij mevrouw F... als volgt ingeschaald: wassen: 3, aankleden: 3, doch nadien kwam hij tot score 2, verplaatsen: 2, toiletbezoek: 2, incontinentie: 3 en eten: 2.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat wanneer eiseres geconfronteerd werd met de scores zoals vastgesteld door dr. K... welke manifest afweken van de door haar zelf ingediende scores, zij deze scores geenszins betwiste. Zij verklaarde enkel:

"Ik doe nooit de aanvragen voor de Katz-schalen aan de mutualiteiten. Via mijn collega's weet ik aan welke forfait mijn patiënten voldoen en meestal komt die wel overeen met hetgeen ik denk. U zegt mij dat de behandelende huisarts Dr K... een evaluatieschaal voor verpleegkundige zorgen heeft ingevuld (...) en dat mevrouw F... niet voldeed aan de criteria forfait B (...)

Ik wil hier niets op zeggen want ik weet totaal niets over forfait A, B, C ik vertrouw volledig op de firma G... (...). Ik doe geen aanvragen."

De verklaringen van eiseres komen bovendien overeen met deze van mevrouw G..., die verklaarde:

"Eenmaal per maand is er een werkvergadering waarbij de patiënten worden besproken. Mevrouw A... is hierbij altijd aanwezig.

Hier worden de Katz-schalen besproken. De verpleegkundigen van de chronische toer volgen de patiënt op en gaan na hoe ze gescoord kunnen worden. (...) De vaste verpleegkundigen ondertekenen de Katz-schalen en doen de aanvragen aan de mutualiteiten.

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat de verpleegkundige-controleurs op basis van hun eigen bevindingen, alsook op basis van de door dr. K... opgestelde scores, terecht tot de bevinding zijn gekomen dat patiënte F... overscoord werd.

Hoewel in het medisch verslag van dr. K... van 17 december 2009 gewezen wordt op het ziekteverloop en de achteruitgang van patiënte F... in 2008, werd niet gesteld dat, noch gemotiveerd waarom hij op zijn eerdere verklaring ten aanzien van de verpleegkundige-controleurs zou terugkomen.

Eiseres heeft toen zij geconfronteerd werd met de vaststellingen van de verpleegkundige-controleurs, deze in eerste instantie niet betwist. Zij stelde enkel dat zij de Katz-schalen niet zelf had opgesteld. Nu er ten tijde van het onderzoek geen discussie is gevoerd over de interpretatie van de graad van onafhankelijkheid van de patiënt in het verleden, is dit argument thans niet ter zake dienend.

Hoewel eiseres stelt de Katz-schalen niet eigenhandig te hebben opgesteld, is zij niettemin zelf verantwoordelijk voor de aanrekening aan de verplichte ziekteverzekering aangezien zij de documenten van de verzorgde patiënten heeft ondertekend. Hierdoor wordt minstens verondersteld dat zij de scores heeft gecontroleerd en er mee akkoord is

gegaan.

De Kamer van eerste aanleg stelt tenslotte ook vast dat enkel het geval van patiënte F... waarin manifest is overschoord ten laste werd gelegd.

Gelet op alle voormelde elementen is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat eiseres voor de patiënte F... voor de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober 2008 geen forfait B kon aanrekenen.

De ten onrechte aangerekende verstrekkingen dienen derhalve te worden terugbetaald met toepassing van de verschilregel.

Ten overvloede wijst de Kamer van eerste aanleg er op dat in tegenstelling tot hetgeen eiseres argumenteert, het geenszins de patiënt is die *in casu* de ten onrechte aangerekende verstrekkingen dient terug te betalen.

Er is niet betwist dat de onder tenlastelegging 1 teruggevorderde verstrekkingen effectief werden uitgevoerd. Enkel het forfait waaraan deze prestaties mochten worden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering is betwist. Aangezien deze forfaits door eiseres als zorgverstrekker zelf verkeerdelijk werd aangegeven, is enkel zij verantwoordelijk voor de terugbetaling ervan. Over de invloed van de afwezigheid van verzet vanwege de adviserend geneesheer wordt verwezen naar hetgeen hiervoor onder punt 3.2.5 werd uiteengezet.

3.2.7 Beoordeling ten gronde – terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen tenlastelegging 2 (aanrekenen van niet-uitgevoerde prestaties)

Met de tweede tenlastelegging vordert verweerder de door eiseres aangerekende verstrekkingen 'toilet' voor patiënte F... terug in de periode van 1 december 2007 tot 31 oktober 2008 en dit telkens voor de dinsdag, de donderdag en de weekends.

Verweerder baseert zich voor deze tenlastelegging hoofdzakelijk op de verklaring van patiënte F... van 19 augustus 2009 die toen expliciet stelde:

"Ze wasten mij altijd op maandag, woensdag en vrijdag. Ze wasten mij nooit op dinsdag, donderdag en de weekends".

Deze verklaring van patiënte F... is echter manifest tegenstrijdig met de verklaring die eiseres op 23 november 2009 heeft afgelegd bij de verpleegkundig-controleurs en waarin zij expliciet stelt:

"Ik ga niet akkoord, ik ben 1000% zeker dat we haar alle dagen hebben gewassen.

Ik wens hiervan geen terugbetaling te doen, ik heb haar altijd volledig gewassen."

Zoals hiervoor reeds gesteld, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel

dat met de verklaring van patiënte F... van 18 augustus 2009 geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van voorliggend geschil aangezien op basis van de door eiseres neergelegde stukken blijkt dat deze dame op dat ogenblik reeds dementerend was.

De Kamer van eerste aanleg stelt ook vast dat de zeer duidelijke verklaring van eiseres expliciet wordt bevestigd door de verklaringen van de beide kinderen van mevrouw F... en de verklaring van huisarts dr. K... als zou mevrouw hygiëneproblemen minimaliseren.

Gelet op deze vaststellingen is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat op basis van het onderzoek van de verpleegkundig-controleurs van verweerder niet afdoende vaststaat dat de voormelde patiënte niet dagelijks werd gewassen zodat er ten onrechte prestaties 'toilet' zouden zijn aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Nu de tenlastelegging 2 niet bewezen voorkomt, dienen de teruggevorderde prestaties niet te worden terugbetaald.

3.2.8 Beoordeling ten gronde – terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen - besluit

Op basis van de voorgaande elementen, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat eiseres dient over te gaan tot terugbetaling van 905,52 EUR, hetzij de ten onrechte aangerekende verstrekkingen van tenlastelegging 1 (onterecht aanrekenen van forfait B) na toepassing van de verschilregel.

3.2.9 Beoordeling ten gronde – administratieve geldboete

Verweerder heeft eiseres overeenkomstig de bepalingen van artikel 142 § 1, 2° van de gecoördineerde wet, een administratieve geldboete opgelegd van 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, hetzij 606,01 EUR, waarvan 303 EUR (25%) effectief en 303 EUR (25%) met uitstel gedurende een periode van drie jaar.

Eiseres verwijst naar de afwezigheid van antecedenten in haar hoofde en naar haar getrouwheid en stelt dat zij volledig beantwoordt aan de voorwaarden voor de volledige opschorting van de administratieve geldboete.

Zoals hiervoor werd gesteld, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat enkel de aan eiseres ten laste gelegde feiten van tenlastelegging 1 bewezen zijn. Bijgevolg dient de op te leggen administratieve geldboeten in die zin beperkt te worden.

Niettemin zijn de onder tenlastelegging 1 vermelde feiten afdoende bewezen. Het feit dat eiseres de Katz-schalen niet zelf zou hebben ingevuld kan geen verzachtende omstandigheid uitmaken. Alleen zij is immers verantwoordelijk voor de door haar ondertekende en bij de verzekeringsinstelling ingediende documenten.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat verweerder bij de bepaling van

de opgelegde administratieve geldboete reeds rekening heeft gehouden met door eiseres ingeroepen verzachtende omstandigheden.

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat de opgelegde administratieve geldboete oordeelkundig werd begroot en een gepast antwoord biedt op de gedane vaststellingen.

Deze dient derhalve integraal te worden behouden voor wat de eerste tenlastelegging betreft.

De opgelegde administratieve geldboete dient in die zin dan ook te worden herleid tot 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen van tenlastelegging 1 (905,52 EUR), hetzij 452,76 EUR, waarvan 226,38 EUR (25%) effectief en 226,38 EUR (25%) met uitstel gedurende een periode van drie jaar.

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak;

Verklaart het beroep van eiseres tegen de beslissing van verweerder van 3 februari 2011 ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Veroordeelt eiseres tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen zoals bepaald onder tenlastelegging 1, hetzij een bedrag van 905,52 EUR;

Legt eiseres een administratieve geldboete op van 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen van tenlastelegging 1, hetzij 452,76 EUR, waarvan 226,38 EUR (25%) effectief en 226,38 EUR (25%) met uitstel gedurende een periode van drie jaar.

Het teveel betaalde bedrag door eiseres van € 384,13 dient te worden teruggestort.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 juli 2012 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Sara SABLON, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;
- Cécile DEWIN, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Cécile DEWIN

Sara SABLON

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de mevrouw Sara SABLON, magistraat-Voorzitter, de heren dokters Bernard DEBBAUT en Hugo COPPENS, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Ingrid VAN DEUREN en de heer Louis PAQUAY, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van de verpleegkundigen. De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door mevrouw Cécile DE WIN, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege verwijlintersten op aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag volgend op de datum van de beslissing (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering de beslissing niet op (art. 156, § 2, tweede lid).